

valsko telo. Z bakterijami otroške morilke davice in pregrozne krčevite odrevenelosti zastrupi konja, kugo črnih kozâ pa precepi na uboge teličke. Ko pa si konjsko telo opomore od strašnega strupa, tedaj so se v njegovi krvi pojavili plemeniti, čudotvorni sokovi. S pomočjo teh čudotvornih sokov je konj prebolel težko zastrupljenje ter ozdravel. Z njihovo pomočjo se bo tudi obolelo človeštvo moglo ubraniti smrtonosnemu vplivu pogubnih bakterij. Zato otvorijo konju na vratu krvno žilo in mu odtočijo nekaj litrov čarodejne krvi. Iz nje izločijo plemenite zdravilne sokove. In kadar boš ležal ti ali tvoja sestra napadena od zavratne morilke davice in ko ti ne bo na svetu že nikake pomoči, — tedaj te bo nekoliko kapljic krvi, ki jih je zate prelila zvesta žival in ki ti jih vbrizgne zdravnik v telo, obudilo k življenju in zdravju.

Zapomni si, da je hvaležno človeštvo postavilo bronast spomenik konju, ki je bolnikom žrtvoval večkratno lastno telesno težo zdravilne krvi.

In sedaj premisliva še enkrat, kaj bi bilo z nami, če bi človek izgubil svoje živali.

Strašne kuge morilke bi se razpasle širrom zemeljske oble. Črne koze bi kosile ljudstva, kakor so jih že tolikrat v prešlih časih, davica bi morila med vami otroci, proti eni najstrašotnejših boleznih, proti krčeviti odrevenelosti bi ne imeli uspešne obrambe.

Pa sem danes takoj izpočetka govoril s teboj o izgubi zvestega prijatelja. Kako sva že rekla tedaj? Kaj je jedro pravega prijateljstva? Zvesto in vdano tovarištvo,

Gustav Strniša

Piruhji

»Lani ste sami barvali piruhe. Tudi letos jih dobite vsak pet, a pet za vsakega jih bom obročila sama!« je rekla Jerinova mati Urša in vprašaje pogledala svoje tri otroke.

»Lani sem jih zakopal v mravljišče in mravlje so jih krasno pobarvale s svojo kislino. Tudi letos jih bom zakopal,« se je oglasil najstarejši, Jurček.

»Midva s sosedovim Tomažem jih bova sama kuhala v čebuli, da bodo lepo rjavi,« je del Andrejec. —

medsebojna podpora pri delu, požrtvovalna pomoč v nevarnosti in nesreči.

Ali nisva našla v živali vseskozi takega zvestega in vdanega prijatelja, tovariša, pomočnika, žrtvujočega se dobrotnika?

In sedaj te ne vprašam nič več, ali si prijatelj živalim, ker vem, da si dober in da imaš hvaležno srce. In zato tudi vem, da ne boš trpinčil in mučil živali, svojih dobrotnic. A tudi ubogi muhi ne boš več trgal kril, ne boš več nabadal majniških hroščev na mlinček, ne boš več stikal za ptičjimi gnezdi ter ljubim ptičem pevcem kradel življenjsko srečo. Celó modrasa ne boš več nataknil na klin in ga mučil nad žgočim plamenom. Saj je tudi on uboga žival brez hudobije in sovraštva, ki dela samo to, v kar ga je poklicala in za kar ga je opremila mati Priroda. Tudi tam, kjer boš pokončaval škodljivce, boš usmiljen z živaljo.

Brez sovraštva, brez strasti, brez maščevalnosti in mučitve jo boš, ves milosrčen, uničil. Saj vem, da si dober.

Pri kraju sem. — Sedaj pa pojdem ven pod božje nebo. In ko bom uzrl prvega metuljčka prehitevčka, prvega martinčka, ki ga je zgodno pomladno sonce zabilo na plan, ali pa prvo svobodno ptico, ki bo smelo rezala zračne daljave na tem vedrem pomladnem nebu, pa jim bom zamahnil z roko v pozdrav ter se jim iz globine srca zahvalil za vso vdano in požrtvovalno pomoč, ki so jo nudile živali človeku na trnjevi poti življenja — vse od zore človeštva do danes.

Pojdi in stori tudi ti tako!

Hčerka Anica pa je molčala.

»Ali jih ti ne maraš že zdaj? Ali hočeš same pobarvane piruhe?« jo je vprašala mati.

»Mama, prosim, le kar dajte mi jih!«

»Kam boš pa ti z njimi?«

Anica je boječe odvrnila:

»Tje v Podlog jih nesem tistemu malemu Cirilu, saj ga poznate. Tako vesel in pogumen deček je, a reven kakor cerkvena miška. Nikoli ne vzdihuje in se ne cmeri, vendarle

je včasih tako lačen, da mu kar slabo prihaja. Videla sem ga zadnjič, ko je počival v travi. Ko sem ga vprašala, kaj mu je, se je zasmel:

»Veš, Anica, prazno je v trebuhu, pa bo kmalu boljše, saj bomo opoldne jedli slastni koruzni močnik!«

»Pa bi mu nesla raje pobarvane piruhe.«

voljno obliznil, a tri je spravil v žep in si jih privoščil za večerjo.

Andrejec in sosedov Tomažek sta pekla krompir na njivi za hišo. Vzela sta star lonec, pristavila čebulo in položila vanj vseh pet jajc, da bi dobili lepo rjavo barvo.

Pa je Tomažku zbezljala krava. Zakričal je Andrejcu:

»Pograbi lonec!«

»Jaz si mislim, da je bolje, če mu jih že zdaj dam. Če je lačen, naj mu pa mati skuha jajčno jed!«

»Si že pridna deklica, le nesi jih!« jo je pohvalila mati. In vsak je dobil svoj del ter šel srečen svojo pot.

Jurček je nesel jajca v mravljišče in jih zakopal vanj. Bil je preveč zamišljen v svoje delo in ni opazil berača Cizo, ki je ležal pod bližnjim grmom in ga zadovoljno opazoval.

Ko je Jurček odšel, se je Ciza zadovoljno nasmehnil:

»Fantič, letos ne bo nič s tvojimi piruhi! Pametneje bo, če jih kar jaz pohrustam, mesto da bi imele še mravlje z njimi opravka, saj imajo te revice itak preveč dela!«

In berač Ciza je jajca odkopal. Dve je kar surovi izpil in se zado-

Bilo je že prepozno, kajti krava je dirjala prav mimo njega, potepala je ogenj in stopila na lonec, da so se piruhi zdrobili.

Anica je nesla svoj dar revnemu Cirilčku. Njegov oče je bil dober zidar, a ni mogel dobiti dela. Prav tiste dni pa je poslal ponj njegov bivši mojster in spet se je naselilo veselje v njihovem domu.

Pod mrak je sedel oče pred hišo. In tedaj je prišla Anica in vprašala za Cirila. Oče ji je povedal, da je na travi za hišo. Odšla je tje in mu izročila svoj velikonočni dar.

Ciril je bil zelo vesel:

»Mama jih bo obročila, dva bosta za njo, dva piruha bo imel oče, pa še za mene bo eden ostal,« je deček razlagal Anici.

Mislila sta, da se oče ne meni za nju, a pazljivo ju je poslušal. In ko je drugi dan prišel iz mesta, je prinesel lepo pisane popirčke in skupaj z ženo naredil takšne pisanice, kakršnih ni imela vsa vas. Poklical je Cirilčka in mu dal deset najlepših piruhov:

»Te-le nesi Anici in se ji lepo zahvali. Povej njenim staršem, da jih pozdravljamo in jim želimo vsele praznike ter da sem dobil spet dobro službo!«

Ciril je zadovoljno odhitel.

»Kakšni so tvoji piruhi?« je vprašala veliko soboto opoldne mati sina Jurčka.

Nakremžil se je:

»Nekdo me je moral opazovati, pobrani so iz mravljišča, nikjer jih nisem mogel dobiti.«

»In tvoji?« se je obrnila k Andrejcu.

»Sosedova krava je zbežljala in jih poteptala,« je potožil deček.

»Nista imela sreče!« je odvrnila mati in dala vsakemu pet rdeče obročenih piruhov.

Tedaj so se odprla vrata in vstopil je Cirilček. Prismehljal se je vesel kakor vedno. Zadovoljnega obraza je pokazal klobuček, ki ga je imel v roki.

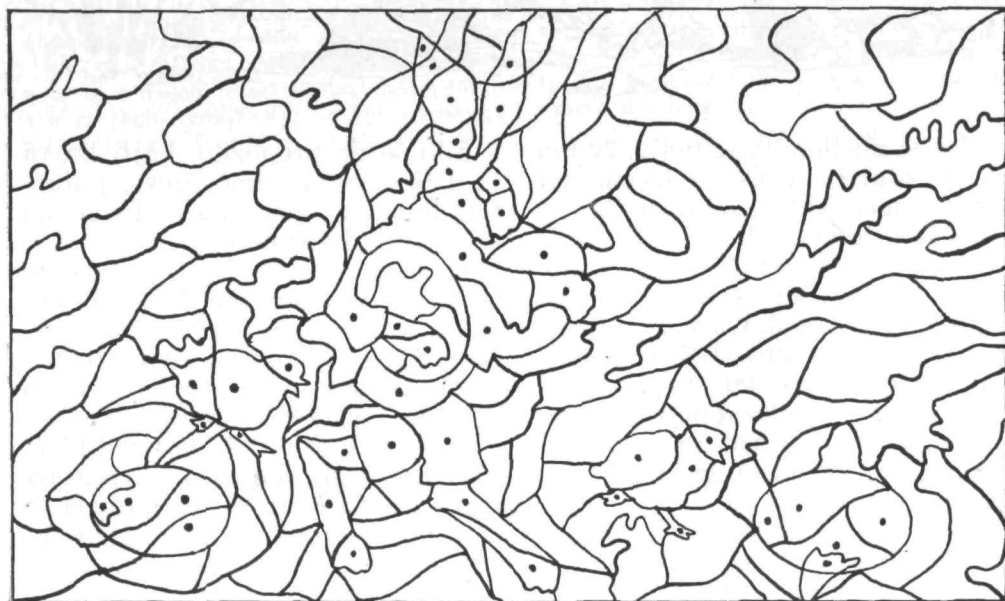
»A, a, a!« so vzkliknili vsi trije.

Cirilček pa je prijazno rekel:

»Naš oče so dobili spet službo in so prav zadovoljni. Vašo družino lepo pozdravljajo in ji voščijo srečne praznike. Tebi, Anica, so pa poslali te-le piruhe, ker si se me spomnila v stiski.«

Anici so oči veselja zažarele. Mati se je nasmehnila in Cirilčka pogladila po kodrasti glavi, a Jurček in Andrejec sta se žalostno namrdnila in molče odšla iz hiše.

Velikonočni obisk

Pa ugani, kdo prihaja k Tebi z dobrimi darili?

To je kaj lahko. — Kar tu na tej sliki pobarvaj s svinčnikom vsa polja, ki so označena s piko, in zagledal boš težko pričakovani obisk!